A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2019. december 12. * [i]

„Előzetes döntéshozatal – Sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás – Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés – Európai elfogatóparancs – 2002/584/IB kerethatározat – A 6. cikk (1) bekezdése – A »kibocsátó igazságügyi hatóság« fogalma – Szempontok – Valamely tagállam ügyészsége által büntetés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs”

A C-627/19. PPU. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság, Hollandia) a Bírósághoz 2019. augusztus 22-én érkezett, 2019. augusztus 22-i határozatával terjesztett elő a

ZB

ellen kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: J. C. Bonichot tanácselnök, M. Safjan, L. Bay Larsen, C. Toader (előadó) és N. Jääskinen bírák,

főtanácsnok: M. Campos Sánchez-Bordona,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2019. október 24-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– ZB képviseletében M. A. C. de Bruijn advocaat,

– az Openbaar Ministerie képviseletében K. van der Schaft és N. Bakkenes,

– a holland kormány képviseletében K. Bulterman és J. Langer, meghatalmazotti minőségben,

– a belga kormány képviseletében C. Van Lul, C. Pochet és J.-C. Halleux, meghatalmazotti minőségben,

– Írország képviseletében G. Hodge és M. Browne, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: R. Kennedy SC,

– a spanyol kormány képviseletében L. Aguilera Ruiz, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: holland.

– a francia kormány képviseletében A. Daniel és A.-L. Desjonquères, meghatalmazotti minőségben,

– az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: L. Fiandaca avvocato dello Stato,

– a finn kormány képviseletében M. Pere, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében S. Grünheid és R. Troosters, meghatalmazotti minőségben

a főtanácsnok indítványának a 2019. november 26-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL 2009. L 81., 24. o.) módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.; a továbbiakban: 2002/584 kerethatározat) értelmezésére vonatkozik.

2 Ezt a kérelmet a ZB-vel szemben kiszabott két szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából a Procureur des Konings te Brussel (brüsszeli királyi ügyész, Belgium) által kibocsátott európai elfogatóparancs Hollandiában történő végrehajtásával összefüggésben terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A 2002/584 kerethatározat (5), (6), (10) és (12) preambulumbekezdésének szövege az alábbi:

„(5) Az Uniónak abból a kitűzött céljából, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségévé váljon, következik a tagállamok közötti kiadatás eltörlése és annak az igazságügyi hatóságok közötti átadási rendszerrel való felváltása. Emellett az elítéltek vagy gyanúsítottak – büntetőítélet végrehajtása vagy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő – átadásának új, egyszerűsített rendszerének bevezetése lehetővé teszi a jelenlegi kiadatási eljárások bonyolultságának és a jelenlegi kiadatási eljárásokban rejlő késlekedés kockázatának a megszüntetését is. A tagállamok között mindeddig irányadó hagyományos együttműködési kapcsolatokat a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségében a büntetőügyekben hozott bírósági határozatok szabad mozgásán nyugvó rendszernek kell felváltania mind az ítélethozatal előtti, mind az azt követő szakaszban.

(6) Az e kerethatározatban előírt európai elfogatóparancs az első konkrét megvalósulása a büntetőjog területén a kölcsönös elismerés elvének, amelyre az Európai Tanács az igazságügyi együttműködés »sarokköveként« utalt.

[…]

(10) Az európai elfogatóparancs szabályozása a tagállamok közötti nagy fokú bizalomra épül. Végrehajtása csak abban az esetben függeszthető fel, ha a tagállamok egyike súlyosan és tartósan megsérti az [EU] 6. cikk (1) bekezdésében rögzített alapelveket, és ezt a Tanács a [EU] 7. cikk (1) bekezdése szerint, a 7. cikk (2) bekezdésében rögzített következményekkel megállapítja.

[…]

(12) E kerethatározat tiszteletben tartja az alapvető jogokat, és összhangban van az [EU] 6. cikkben elismert és az Európai Unió alapjogi kartájában, különösen annak VI. fejezetében kifejezésre juttatott alapelvekkel. […]”

4 E kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs meghatározása és végrehajtásának kötelezettsége” című 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az európai elfogatóparancs egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása, szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett a keresett személyt elfogja és átadja.

(2) A tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre.

(3) E kerethatározat nem érinti az [EUSZ 6. cikkben] biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának kötelezettségét.”

5 Az említett kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs alkalmazási köre” című 2. cikkének (1) bekezdése szerint:

„Európai elfogatóparancs olyan cselekmények esetén bocsátható ki, amelyeknél a kibocsátó tagállam joga szerint a büntetési tétel felső határa legalább tizenkét havi szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés, illetve ha a szabadságvesztést kiszabó ítéletet vagy a szabadságelvonással járó intézkedést már meghozták, ennek időtartama legalább négy hónap.”

6 A 2002/584 kerethatározatnak „Az illetékes igazságügyi hatóságok meghatározása” című 6. cikke értelmében:

„(1) Kibocsátó igazságügyi hatóság a kibocsátó tagállamnak az az igazságügyi hatósága, amely ezen állam joga szerint az európai elfogatóparancs kibocsátására illetékes.

(2) Végrehajtó igazságügyi hatóság a végrehajtó tagállamnak az az igazságügyi hatósága, amely ezen állam joga szerint az európai elfogatóparancs végrehajtására illetékes.

(3) A tagállamok mindegyike tájékoztatja a Tanács Főtitkárságát a joga szerinti illetékes igazságügyi hatóságról.”

7 A kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs tartalma és formája” című 8. cikkének (1) bekezdése az alábbiakat írja elő:

„Az európai elfogatóparancs, a mellékletben szereplő formanyomtatványnak megfelelően az alábbi információkat tartalmazza:

[…]

c) annak tanúsítása, hogy az 1. és 2. cikk szerinti végrehajtható ítélet, elfogatóparancs vagy más, azonos joghatállyal bíró végrehajtható bírósági határozat áll rendelkezésre;

[…]

f) jogerős ítélet esetén a kiszabott büntetés, illetve a bűncselekményre a kibocsátó tagállam joga szerint előírt büntetési tétel;

[…]”

A belga jog

A belga alkotmány

8 A belgische Grondwet (belga alkotmány) 151. cikke (1) bekezdésének első albekezdése szerint:

„A bírák az igazságszolgáltatási hatáskörük gyakorlásában függetlenek. Az ügyész az egyedi ügyben végzett felderítések és nyomozások lefolytatásában független, a hatáskörrel rendelkező miniszternek a büntetőeljárások elrendelésére és a kötelező erejű kriminálpolitikai, köztük a felderítés- és nyomozáspolitikai iránymutatások megállapítására vonatkozó jogának sérelme nélkül.”

Az európai elfogatóparancsról szóló törvény

9 A 2003. december 19-i wet betreffende het Europees aanhoudingsbevel (az európai elfogatóparancsról szóló törvény, Belgisch Staatsblad, 2003. december 22., 60075. o.) 32. cikkének (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Amennyiben feltételezhető, hogy a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából keresett személy egy másik uniós tagállam területén tartózkodik, a királyi ügyész a 2. és a 3. cikkben megállapított formában és feltételek mellett európai elfogatóparancsot bocsát ki.

Ilyen esetben, ha a büntetést vagy a biztonsági intézkedést a vádlott távollétében hozott határozatban szabják ki, és ha a keresett személyt személyesen nem idézték, és más módon sem tájékoztatták azon tárgyalás időpontjáról és helyéről, amely megelőzte a távollétében hozott határozatot, az európai elfogatóparancsnak tartalmaznia kell, hogy a keresett személynek lehetősége van arra, hogy Belgiumban panaszt tegyen, és a jelenlétében hozzanak ítéletet.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

10 2019. április 24-én a brüsszeli királyi ügyész európai elfogatóparancsot bocsátott ki ZB ellen a tribunal de première instance francophone de Bruxelles (brüsszeli francia nyelvű elsőfokú bíróság, Belgium) által 2019. február 7-én hozott, ZB-vel szemben harminc hónap, illetve egy év szabadságvesztés-büntetést kiszabó ítélet végrehajtása céljából.

11 2019. május 3-án ZB-t Hollandiában elfogták az európai elfogatóparancs alapján.

12 Ugyanezen a napon az Openbaar Ministerie (ügyészség, Hollandia) az Overleveringswet (a személyek átadásáról szóló törvény) alapügyben alkalmazandó változatának 23. cikke alapján az említett európai elfogatóparancs vizsgálata céljából a rechtbank Amsterdamhoz (amszterdami bíróság, Hollandia) fordult.

13 A kérdést előterjesztő bíróság egyrészt arra hivatkozik, hogy a belga hatóságok által az alapeljárás keretében nyújtott információkból kitűnik, hogy Belgiumban az ügyészség tagjai részt vesznek az igazságszolgáltatásban, és független módon járnak el, anélkül hogy közvetlenül vagy közvetve alá lennének rendelve a végrehajtó hatalom által adott egyedi rendelkezéseknek vagy utasításoknak.

14 Másrészt e bíróság megállapítja, hogy az európai elfogatóparancsra vonatkozó belga szabályozás nem rendelkezik az ilyen elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó határozattal szembeni külön jogorvoslati lehetőségről.

15 Ez a bíróság ennélfogva arra keresi a választ, hogy a 2019. május 27-i OG és PI (lübecki és zwickaui ügyészség) ítélet (C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456) 75. pontjában megfogalmazott feltételek, amelyek értelmében az európai elfogatóparancs kibocsátására irányuló határozatnak, különösen pedig annak arányos jellegének olyan bírósági jogorvoslat tárgyát kell képeznie, amely teljes mértékben megfelel a hatékony bírói jogvédelem követelményeinek, abban az esetben is alkalmazandók-e, amikor az európai elfogatóparancsot szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából bocsátották ki.

16 Bár a kérdést előterjesztő bíróság úgy ítéli meg, hogy a 2019. május 27-i OG és PI (lübecki és zwickaui ügyészség) ítéletben (C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456) és a 2019. május 27-i PF (Litvánia főügyésze) ítéletben (C-509/18, EU:C:2019:457) támasztott követelményeket valamennyi európai elfogatóparancs tekintetében teljesíteni kell, függetlenül attól, hogy azokat büntetőeljárás lefolytatása vagy büntetés végrehajtása céljából – így a bíróság által hozott végrehajtható ítéletet követően – bocsátják-e ki, mindazonáltal megjegyzi, hogy a jelen ügyben a kibocsátó igazságügyi hatóság és a holland ügyészség véleménye ellenellentétes.

17 E körülmények között a rechtbank Amsterdam (amszterdami elsőfokú bíróság, Hollandia) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Ha az európai elfogatóparancs valamely bíró vagy bíróság végrehajtható határozatával kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtására irányul, és az európai elfogatóparancsot a kibocsátó tagállam igazságszolgáltatásában részt vevő ügyész bocsátotta ki, továbbá biztosított, hogy ezen ügyész az európai elfogatóparancs kibocsátásával közvetlenül összefüggő feladatainak ellátása során függetlenül jár el, akkor annak a feltételnek is teljesülnie kell-e, hogy olyan jogorvoslati lehetőségnek kell rendelkezésre állnia az európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó határozattal – különösen az ilyen határozat arányos jellegével – szemben, amely teljes mértékben megfelel a hatékony bírói jogvédelem követelményeinek?”

A sürgősségi eljárásról

18 2019. szeptember 17-én a Bíróság első tanácsa az előadó bíró javaslatára, a főtanácsnok meghallgatását követően úgy határozott, hogy a C-627/19. PPU. sz. ügyet sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárásban bírálja el.

19 A Bíróság első tanácsa ugyanis – miután megállapította, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUM Szerződés harmadik részének a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségre vonatkozó V. címének hatálya alá tartozó 2002/584 kerethatározat értelmezésére vonatkozik, és így a Bíróság eljárási szabályzatának 107. cikkében, illetve az Európai Unió Bírósága alapokmányának 23a. cikkében meghatározott sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárásban elbírálható – arra a körülményre hivatkozott, hogy ZB 2019. május 3. óta a vele szemben kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásával kapcsolatos határozat meghozataláig kiadatási őrizetben van, és hogy további fogva tartása az alapeljárás kimenetelétől függ.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

20 A kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2002/584 kerethatározatot úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely annak ellenére, hogy az európai elfogatóparancs büntetés végrehajtása céljából történő kibocsátására vonatkozó hatáskört az e tagállam igazságszolgáltatásában részt vevő olyan hatóságra ruházza, amely maga nem bíróság, nem ír elő az e hatóság európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó határozata elleni külön bírósági jogorvoslati lehetőséget.

21 E tekintetben mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy mind a tagállamok közötti kölcsönös bizalom elve, mind pedig a köztük fennálló kölcsönös bizalmon alapuló kölcsönös elismerés elve alapvető jelentőséggel bír az uniós jogban, mivel lehetővé teszik egy belső határok nélküli térség létrehozását és fenntartását. Pontosabban a kölcsönös bizalom elve, különösen a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség tekintetében mindegyik államtól megköveteli, hogy – kivételes körülményektől eltekintve – úgy tekintse, hogy az összes többi tagállam tiszteletben tartja az uniós jogot, és különösen az uniós jog által elismert alapvető jogokat (2018. július 25-i Minister for Justice and Equality ítélet [az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai], C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

22 Azt is meg kell jegyezni, hogy a 2002/584 kerethatározat, amint az a (6) preambulumbekezdéséből kitűnik, a kerethatározat elfogadásának alapjául szolgáló EU 31. cikket felváltó EUMSZ 82. cikk (1) bekezdésében megállapított, a bírósági ítéletek és határozatok kölcsönös elismerése elvének a büntetőjog területén történő első konkrét megvalósulása. Azóta a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés fokozatosan olyan jogi eszközöket hozott létre, amelyek összehangolt alkalmazása arra irányul, hogy erősítse a tagállamok között az egymás nemzeti jogrendjeibe vetett bizalmat annak érdekében, hogy biztosítsa a büntetőügyekben hozott ítéletek Unión belüli elismerését és végrehajtását, hogy ezáltal elkerülhető legyen a bűncselekmények elkövetőinek büntetlensége.

23 A kerethatározat rendszerének alapjául szolgáló kölcsönös elismerés elve ez utóbbi 1. cikkének (2) bekezdése értelmében magában foglalja, hogy a tagállamok főszabály szerint kötelesek végrehajtani az európai elfogatóparancsot (2010. november 16-i Mantello ítélet, C-261/09, EU:C:2010:683, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

24 A 2002/584 kerethatározat rendelkezései értelmében ugyanis a tagállamok az európai elfogatóparancs végrehajtását kizárólag a kerethatározat 3. cikkében felsorolt kötelező megtagadási okok, valamint a 4. és 4a. cikkében felsorolt mérlegelhető megtagadási okok esetében tagadhatják meg. Ezenkívül a végrehajtó igazságügyi hatóság az európai elfogatóparancs végrehajtását kizárólag a szóban forgó kerethatározat 5. cikkében meghatározott feltételektől teheti függővé (2013. január 29-i Radu ítélet, C-396/11, EU:C:2013:39, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

25 A Bíróság azt is megállapította, hogy kizárólag a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdése értelmében vett európai elfogatóparancsokat kell e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően végrehajtani. Márpedig ebből a cikkből az következik, hogy az ilyen elfogatóparancs „bírósági határozatnak” minősül, amelyhez az szükséges, hogy azt az e kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése szerinti „igazságügyi hatóság” bocsássa ki (2019. május 27-i OG és PI [lübecki és zwickaui ügyészség] ítélet, C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság arra hivatkozik, hogy a svéd hatóságok által az alapeljárás keretében nyújtott információkból kitűnik, hogy Belgiumban az ügyészségek megfelelnek a 2019. május 27-i OG és PI (lübecki és zwickaui ügyészség) ítélet (C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456) 51. és 74. pontjából eredő, a „kibocsátó igazságügyi hatóságnak” minősülésre vonatkozó követelményeknek, mivel részt vesznek e tagállam büntető igazságszolgáltatásában, és mivel az európai elfogatóparancs kibocsátásával összefüggő feladataik ellátása során függetlenül járnak el.

27 E tekintetben a belga kormány az írásbeli és szóbeli észrevételeiben azt is megerősítette, hogy az ügyészség az egyedi ügyben végzett felderítések és nyomozások lefolytatása terén fennálló függetlenségét a belga alkotmány biztosítja. A belga kormány továbbá rámutatott arra, hogy bár az igazságügyi miniszter iránymutatásokat dolgozhat ki a büntetőpolitika terén, ezek nem minősülnek az egyedi ügyre vonatkozóan adott meghagyásnak vagy utasításnak.

28 A kérdést előterjesztő bíróságban mindazonáltal felmerül a kérdés, hogy a 2019. május 27-i OG és PI (lübecki és zwickaui ügyészség) ítélet (C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456) 75. pontjára tekintettel az európai elfogatóparancs büntetés végrehajtása céljából történő kibocsátására vonatkozó határozatnak a kibocsátó tagállamban bírósági jogorvoslat tárgyát kell-e képeznie.

29 E tekintetben az európai elfogatóparancs rendszere ily módon a keresett személyt megillető eljárási jogok és alapvető jogok kétszintű védelmét tartalmazza, mivel a nemzeti határozat – mint amilyen egy nemzeti elfogatóparancs – meghozatala során első szinten biztosított bírósági védelemhez hozzájárul az a bírósági védelem, amelyet az európai elfogatóparancs kibocsátása során második szinten kell biztosítani, amely elfogatóparancs kibocsátására adott esetben az említett nemzeti bírósági határozat meghozatalát követően rövid határidőn belül sor kerülhet (2019. május 27-i OG és PI ítélet [lübecki és zwickaui ügyészség], C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

30 Így az olyan intézkedést illetően, mint az európai elfogatóparancs kibocsátása, amely sértheti az érintett személy szabadsághoz való jogát, e védelem magában foglalja, hogy a hatékony bírói jogvédelemhez kapcsolódó követelményeknek megfelelő határozatot hozzanak, legalább az említett védelem egyik szintjén (2019. május 27-i OG és PI ítélet [lübecki és zwickaui ügyészség], C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 68. pont).

31 Az érintett személy jogai védelmének második szintje magában foglalja különösen, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóság ellenőrzi az elfogatóparancs kibocsátásához szükséges feltételek tiszteletben tartását, és objektív módon megvizsgálja a kibocsátás arányos jellegét, figyelembe véve minden terhelő és mentő bizonyítékot, anélkül, hogy ki lenne téve a külső – különösen a végrehajtó hatalom részéről – utasíthatóság kockázatának (lásd ebben az értelemben: 2019. május 27-i OG és PI [lübecki és zwickaui ügyészség] ítélet, C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 71. és 73. pont).

32 Egyébiránt, amikor a kibocsátó tagállam joga az európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó hatáskört az e tagállam igazságszolgáltatásában közreműködő olyan hatóságra bízza, amely maga nem valamely bíró vagy bíróság, az ilyen elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó határozatnak és különösen az ilyen határozat arányos jellegével kapcsolatban az említett tagállamban olyan bírósági jogorvoslattal kell tudni élni, amely teljes mértékben megfelel a hatékony bírói jogvédelem követelményeinek (2019. május 27-i OG és PI [lübecki és zwickaui ügyészség] ítélet, C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 75. pont).

33 A jelen ügyben a büntetőeljárás lefolytatása céljából kibocsátott európai elfogatóparancsokra vonatkozó, 2019. május 27-i OG és PI (lübecki és zwickaui ügyészség) ítélet (C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456) és a 2019. május 27-i PF (Litvánia főügyésze) ítélet (C-509/18, EU:C:2019:457) alapjául szolgáló helyzetektől eltérően az alapügy a büntetés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancsra vonatkozik.

34 E tekintetben az ilyen elfogatóparancs, amint az a 2002/584 kerethatározat 8. cikke (1) bekezdésének c) és f) pontjából kitűnik, az érintett személlyel szemben szabadságvesztés-büntetést kiszabó, végrehajtható ítéleten alapul, amellyel az e személyt megillető ártatlanság vélelme megdőlt egy olyan bírósági eljárásban, amelynek meg kell felelnie az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkéből eredő követelményeknek.

35 Ilyen helyzetben a bírósági felülvizsgálat, amelyre a 2019. május 27-i OG és PI (lübecki és zwickaui ügyészség) ítélet (C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456) 75. pontja utal, és amely a büntetés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs alapján keresett személy számára hatékony bírói jogvédelmet hivatott biztosítani, a végrehajtható ítélettel már megvalósult.

36 Ugyanis a keresett személy bűnösségét elbíráló korábbi bírósági eljárás teszi lehetővé a végrehajtó igazságügyi hatóság számára annak vélelmezését, hogy az európai elfogatóparancs büntetés végrehajtása céljából történő kibocsátására vonatkozó határozatot olyan nemzeti eljárásban hozták meg, amelyben azon személy számára, akivel szemben végrehajtható ítéletet hoztak, biztosítottak voltak az ilyen jellegű határozat elfogadásához kapcsolódó garanciák, különösen pedig a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdésében szereplő alapvető jogokból és alapvető jogelvekből eredő garanciák.

37 Ráadásul már maguk a 2002/584 kerethatározat rendelkezései is az Alapjogi Charta 47. cikke követelményeinek megfelelő eljárást írnak elő, függetlenül a kerethatározatnak a tagállamok által választott végrehajtási módjaitól (2013. május 30-i F ítélet, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, 47. pont).

38 Egyébiránt, ha az európai elfogatóparancsot büntetés végrehajtása céljából bocsátják ki, annak arányossága a kiszabott büntetésből ered, amelynek – amint az a 2002/584 kerethatározat 2. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik – legalább négy hónap szabadságvesztés-büntetést vagy szabadságelvonással járó intézkedést kell magában foglalnia.

39 A fenti megfontolásokra tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározatot úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely annak ellenére, hogy az európai elfogatóparancs büntetés végrehajtása céljából történő kibocsátására vonatkozó hatáskört az e tagállam igazságszolgáltatásában részt vevő olyan hatóságra ruházza, amely maga nem bíróság, nem ír elő az e hatóság európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó határozata elleni külön bírósági jogorvoslati lehetőséget.

A költségekről

40 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározatot úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely annak ellenére, hogy az európai elfogatóparancs-büntetés végrehajtása céljából történő kibocsátására vonatkozó hatáskört az e tagállam igazságszolgáltatásában részt vevő olyan hatóságra ruházza, amely maga nem bíróság, nem ír elő az e hatóság európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó határozata elleni külön bírósági jogorvoslati lehetőséget.

Aláírások

i — A jelen szöveg kulcskifejezéseket tartalmazó részében az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.